

de offentlige Arbejder, med Hensyn til hvilke Stat og Kommune samvirker, ind under Begrebet: Nødhjælpsarbejder.

Hvad det gælder om, er, ved at skaffe Kommunerne Laan paa rimelige Vilkaar og ved som hidtil at yde Statstilskud til Rentebetaling, saaledes som det er hjemlet i de angaaende dette Spørgsmaal tidligere vedtagne Love, at bidrage til, at Arbejder hurtigt kan iværksættes, og at Arbejder, som er paabegyndt, kan fortsættes. Ved at kaste dette Forslag med Nødhjælpsprincippet ind vil man kun bidrage til at skabe Forvirring i hele dette Forhold og hindre, at der fortsættes paa den gode Maade, som man hidtil har været inde paa; en Gennemførelse af Lovforslaget vil frembringe den Virkning, at man aldrig vil være klar over, hvorvidt et Arbejde skal føres ind under det ene eller det andet Begreb.

Dertil kommer, at det, som det vistnok allerede er bemærket, er et højst mærkeligt Tidspunkt, man har valgt til Fremsættelse af dette Forslag, nu da man staar lige overfor Vinteren, idet der, hvis det her foreslaaede skal praktiseres, vil gaa lang Tid, inden Arbejder kan iværksettes paa dette Grundlag. Hvis man derimod vil støtte Kommunerne med de fornødne Laan, yde de fornødne Statstilskud, saa at Kommunerne kan magte Opgaverne, vil man straks kunne fortsætte paabegyndte Arbejder og iværksette planlagte Arbejder, saaledes at man afhjælper Arbejdsløsheden, samtidig med at man faar noget nyttigt og godt Arbejde udført.

Idet jeg udtaler Haabet om, at det ikke skal lykkes at faa Princippet: Nødhjælpsarbejder med nedsat Timeløn gennemført, vil jeg gerne i denne Forbindelse sige et Par Ord om det Forslag, som er fremkommet fra Ingeniør Schøllers Side om gennem en Indskrænkning af Arbejdstiden at skaffe Beskæftigelse til flere. Jeg vil haabe, at Udvalget, som faar med denne Sag at gøre, i alt Fald vil være ret kritisk overfor dette Forslag, overfor Tanken om at nedsætte Arbejdstiden med en Trediedel, saaledes at Arbejderne kun fik to Trediedele af den ordinære Arbejdstid. Jeg vilde finde det yderst uheldigt, om Staten skulde slaa ind paa noget saadant.

Der er allerede adskillige Industrier, som har forsøgt sig paa den Maade; jeg skal nævne en enkelt, som vi har haft Lejlighed til at beskæftige os med i Silkeborg, nemlig Papirindustrien. Det ser noget mærkeligt ud, at en saadan Fremgangsmaade benyttes af denne kapitalstærke

Industri. Da Selskabet De forenede Papirfabrikker, vistnok i Marts Maaned, holdt Generalforsamling, havde man saa stort et Overskud, at man snart daarligt vidste, hvorledes man skulde faa Pengene anbragt paa en nogenlunde anstændig Maade. Til Aktionæerne blev der 14 pCt., men da Aktierne var udvandet, saaledes at der faktisk var givet en Friaktie, vilde det sige i Virkeligheden 28 pCt.; og naturligvis havde Direktionen faaet sin store Tantième. Efter at Direktionen og Aktionæerne saaledes havde betænkt sig selv rundeligt, tog de hjem og indskrænkede Arbejdstiden for Arbejdere yderligere. Arbejdstiden var indtil den Dag 5 Dage, nu nedsattes den til 4 Dage om Ugen. Det var nu den Maade, hvorpaa denne Industri mente at burde tage sin Del af Nedgangen, efter at den, hvad Regnskaberne udviser, havde haft sit rigelige Overskud i Opgangsperioden.

Spørgsmaalet var forleden fremme i Silkeborg Byraad. Papirarbejdernes Fagforening i Silkeborg havde andraget Byraadet om Hjælp, idet de gjorde gældende, at det var umuligt for en Familieforsørger at klare sig med de 4 Dages Arbejde; Time-lønnen er, saa vidt jeg husker, 1 Kr. 37 Ø. og Ugelønnen altsaa knap 44 Kr. Jeg synes, det er beskæmmende for en saa kapitalstærk Industri, at dens Arbejdere skal gaa til det offentlige om Hjælp, fordi den Arbejdsløn, der bydes dem, er saa lav, at de ikke kan leve af den. Til Bedømmelse af det hele Spørgsmaal er det ikke uden Interesse at se, hvorledes Silkeborg Byraad stillede sig til denne Sag. Jeg tænker ikke herved alene paa Socialdemokraterne i Silkeborg Byraad, thi hvorledes de vilde stille sig, var man nogenlunde klar over; men hele Byraadet: Venstre, Konservative, Radikale og Socialdemokrater, udtalte enstemmigt en Fordømmelse af, at dette Aktieselskab bød sine Arbejdere saadanne Vilkaar, at de for at leve skulde have deres Arbejdsløn suppleret med offentlig Understøttelse; og det blev vedtaget at rette en Henvendelse til Aktieselskabet om, at det vilde foretage en Udvidelse af Arbejdstiden, ikke blive staaende ved de to Trediedele, men f. Eks. gaa op til 5 Arbejdsdage.

Jeg vil derfor advare imod, at man gaar ind paa den Tanke, at man kunde nedsætte Arbejdstiden til to Trediedele. I saa Fald tror jeg, at man vilde komme ned paa en Arbejdsløn, som det vilde være umuligt for en Familieforsørger, der har mange Børn, at klare sig med.

Det er sørgeligt at maatte sige, at det er Staten, som gaar i Spidsen med